

UN GRUP FET, SOBRETOT, D'UN HOME

Xaka-Wo, un roc per a la modernitat

Enric és la veu, el cos, l'esperit i l'ànima d'un grup de pop-roc valencià que retorna als escenaris i que deixà bocabadats els espectadors del darrer festival de la Diputació de València

Vicent Partal i Paco Sellés

Darrere l'onomatopèic nom de «Xaka-Wo» s'amaga un dels homes-grup musical segurament més moderns de l'actual moguda a València. Provocatiu, mig insolent, irònic, una mica llunàtic, Enric, el seu component màxim i quasi únic, l'ha fet ressuscitar de l'oblit en què havia caigut els últims anys amb la seua participació al festival de pop-roc de la Diputació de València, on fou (tristament) l'únic grup cantant en català.

—Enric, defensa't: tu ets un kumbayà...

—iUn què!?

—Un kumbayà, un cantant per a boy-scouts, un solista de foc de camp...

—Ha, ha, ia quin sant, home?

—Tu començares cantant en una parròquia...

—iTu de què vas?

—iNo començares cantant en el soterrani de la parròquia de Vinalesa?

—Ah, això sí que és de veres. Jo vaig començar fa uns dos o tres anys

assajant al cinema parroquial de Vinalesa i, per cert, aconseguirem de mantenir despert tot el poble fins a les dues de la matinada, cada nit, durant els mesos de l'estiu. Però com que jo era un bon xic, ben mirat, les protestes d'alguns sectors no prosperaren.

—I Un bon xic, eh?

—Sí, però és curiós, perquè jo era roget i tot allò, vaig muntar CC 00 al poble, però, malgrat tot...

—Deus ser de família rica.

—No, no. No ho sóc.

—Doncs, devies portar camí de rector.

—A Vinalesa no seria estrany, però tampoc no és això. Tenia un oncle que és frare, un frare tirant a punk, igual era això. I, parlant de rectors, els d'EL TEMPS no us quedeu arrere tampoc, i, eh?

—No desbarres, iPenses explicar perquè estaves ben vist o no?

—No, millor no. Estàvem que jo vaig començar al cinema parroquial i que a l'Associació Catòlica hi havia dones que em volien tirar d'allí, perquè em tenien mania. Però no ho aconseguiren. Només ens n'anàrem

d'allí quan, fa un mig any, els pegà per renovar les instal·lacions i era l'excusa perfecta per tirar-me'n.

—I a la parròquia com anares a parar?

—Perquè no tenia un altre local per assajar.

—I què tocaves allí?

—El punk més de l'Horta possible. Un punk-roc però d'aquell que fa dos mesos no tenies ni idea de solfa ni d'entonar i comences a enrotllar-te a fer melodies d'aquella manera que al·lucines tu mateix. Això.

—El punk de l'Horta deu ser el punk-hortera.

—Sí, és probable.

—Total, que començares a cantar. Això, quin any?

—Deu fer uns tres estius. Quan ja s'havia mort Raimon.

—Explica'ns un misteri. *iXaka*. Wo quanta gent és?

—Jo només. Bé, ara hi ha uns xicons que m'ajuden, un amic meu que es diu José, Paquito de Paterna, un saxo que quan el cridem s'apunta, i uns quants més que vénen de tant en tant. A la plaça de bous, en l'actuació de la Dipu n'érem un fum. ;Ah! i també hi ha el Pep Laguarda, que és el gran director del grup i de la colla i el que m'ha fet evolucionar molt i m'ha ensenyat moltes coses. Si Pep Laguarda fos conseller o ministre, tot el món sabria què val un duro.

—Deixa de parlar d'altres. i Tu què fas?

—I Quin tipus de lletra fas servir?

—Home, jo crec que les meues lletres són el punt més comercial que tinc. Un exemple: un dia vaig veure una tia abans de l'assaig i vaig pensar que volia fer una cançó de ties i aleshores vaig fer una lletra que deia «Vull una dona, vull una dona, vull una dona, però que no siga autòmata, que no siga autòmata, que no siga una tomata». És una cançó que la gent m'aplaudeix molt.

—I Tu quantes actuacions has fet?

—i, En la meua vida?

—Per exemple.

—Nou o deu. D'aquestes, cinc perquè ens les donà Conselleria l'any passat, per allò de l'Any Internacional de la Joventut.

—Ja ho deia jo. Escolta i'i quantes en penses fer?

—Tu també treballes a Camacuc...

—Sí, però *Camacuc* no és un grup de roc, sinó una cosa molt seriosa. iPuc fer-li propaganda?

—Tu mateix.

—Doncs, *Camacuc* és un gran tebeo que es fa a València, en català, el millor, i on jo faig pràcticament de tot, tret de redactor. Faig també un programa per a xiquets a Ràdio-Cadena, amb Toni Mestre, treballo molt, jo.

—Vinga, que se 'ns acaba el paper. Contesta ràpid: Raimon.

—En faré una versió en punk.

—*Maria del Mar Bonet*.

—Em feia veure pel·lícules d'ocuetes...

—*Nina Hagen*.

«Jo podria vendre milions de discos».

—Ara prendre'm un cafè.

—Què cantes, vull dir.

—Mira, jo m'agafe una guitarra, me l'endolle a l'ampli i li done volum. Agafe un acord, o dos, i em pose a fer música.

—I Quants acords sap fer?

—A veure... crec que tres majors, dos menors i una escala.

—I la celleta, isaps fer-la?

—Sí, però sovint em pífia. Ara, que hi ha vegades que l'atine.

—Bé, vinga; et poses a tocar i, a partir d'ací, iquè?

—A partir d'ací vénen les històries. Per exemple, ara estic enamorat, a mi no m'agrada no estar-ho, i clar, m'enrotlle a dir coses.

—Home, jo calcule que unes tres mil cinc-cents, mínim. Hauria de guanyar uns quinze o vint milions.

—I l el single que penses gravar ara, com el tens?

—Esperem tenir-lo preparat, com a molt tard, a l'abril o al maig. Hi ha alguna pega, les peles, com sempre. No sabem encara si gastar-nos les peles fent una bona gravació i intentant després que algú, aquells d'Àudio-visuals de Sarrià o de no sé on, per exemple, ens ho edite, o si gravar-ho en un estudi de mala mort i fer-nos-en la promoció nosaltres mateixos. Espere que s'adonaran que nosaltres podríem vendre tres o quatre milions de còpies i que ens estalviaran faena.

—Molt bé, una alemanyeta molt bé.

—I l Alaska?

—Aghh, ;no m'agrada gens!

—Pep Laguarda.

—És el millor.

—Pilota. Digues alguna cosa seriosa per acabar.

—Estaria bé que es dedicassen uns quants milionets al pop-roc valencià, que tenim un públic potencial i, si sonàrem en les ràdios, arrasariem el mercat.

—I Tu creus que Lerma entén això de ta moguda?

—<I tu creus que val la pena que et conteste?

—Correcte. Punt i final.

LJ